

Motel Corona

Relance-aankopen van de Vlaamse Gemeenschap

7.Mei.2023 – 5.Nov.2023

Elke Andreas Boon

Freedom costs Money – Money costs Freedom, 2019 zijde, katoen, hout, 80 x 44 x 34 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Sinds 1996 werkt Elke Andreas Boon aan een persoonlijk oeuvre met film en fotografie als vertakking. Door de jaren heeft ze haar artistieke instrumentarium uitgebreid met tekeningen, sculpturen, installaties en live muziek, die ze maakt onder het pse. undoniem Mati Le Deu. Boon bevestigd in haar werk wat de mens tot mens maakt en de spanning die ontstaat tussen de bestaande maan en het ontbrekende van de menselijke verwachtingspatronen. In haar werk staat ze dan ook vaak stil bij genederaties en familiebanden. Empathie voor de kwetsbaarheid van de vaak jonge meisjes en pubers is een rode draad doorheen haar werk. Deze vormt uitdurende reflectie over de *condition humaine* voortziet ze naar een divers oeuvre dat in ze inbrengt, angst en verlangen gestalte geeft. Met dit textielwerk, samen met Elke Andreas Boon de gespannen verhouding aan tussen vrijheid en financiële middelen.

Polien Boons

Zonder titel, 2017
mixed media, variabele afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Polien Boons (*1991, Bonthelden) haart werk ontstaat vanuit een doorsnedende kleuringen. Ze zoekt naar ze zich via *wat* en *hoe* te maken met het materiaal. Tegelijk onderzoekt ze ook de spanning tussen natuurlijke, organische elementen en rationale, door de mens bedachte structuren. Boons studeerde af in de Vrije Grafiek. In haar tekeningen en collages gebruikt ze aanvankelijk de rasterstructuur als leidende principe. De laatste tijd zoekt ze steeds meer het contrast op tussen organisch en industrieel materiaal. Ze werkt onder andere rond koper, dat zowel de drager is voor haar collages die voortkomen uit etsen, als het materiaal van de ze afgesneden in een installatie onderzoekt. *Zonder titel* (2017) bestaat uit een grote koperen plaat die tegen een muur rust. Er tegenover staat een beltenblaasmachine waaruit zeepbellen komen die uiteenspatten tegen de plaat. De installatie speelt zo niet alleen met kleur en licht (die namelijk samen gaan) maar ook met het contrast tussen de massieve koperen plaat en de efemere zeepbellen die na verloop van tijd de plaat doen oxideren.

Dries Boutsens

Zonder titel, 2015
mixed media, variabele afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De artistieke praktijk van Dries Boutsens (*1993, Hasselt) omvat voornamelijk collages en installaties. Boutsens creëert zijn collages met papier en restmateriaal uit het dagelijkse leven, dat hij verzamelt. Ze blijft omders werken kunnen dienen als componenten voor nieuwe creaties. Hij laat met opzet de gebruikssporen zien en verwijst daarmee zowel naar kunstenaar als naar de vrije eigenaars van de materialen. De zusteren van uitgedurende meerdere jaren aan zijn collages, waardoor hun uitdurende vorm vaak verandert. Ze hebben daarom ook geen strikte oriëntatie. Niet de kunstenaar maar de curator bepaalt de uiteindelijke manier waarop Boons collages worden geïnstalleerd. Gaandeweg evolueerde de tactiele collages naar driedimensionale objecten, vervaardigd uit robuuste materialen, zoals hout en metaal. Ook voor deze sculpturen bestaat geen specifieke presentierichting. De geschiedenis van de gebroeders Boutsens is het maakproces wordt gevoerd door de patina, die bijvoorbeeld ontstaat door oxidatie.

Fred Bervoets

Kerstmis, 2020
mixed media op doek, 147 x 207 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Fred Bervoets (*1942, Burcht) neemt een aparte plaats in binnen de Belgische kunstwereld. Wars van alle trends is hij, als een eenzijdig, consequent kunstenaar. Zijn werken zijn in zijn kenmerkende expressivistische, exuberante stijl met Cobra-heroesen. Hoewel zijn werk niet altijd strijkt met de invloeden tijdsgeest heeft hij als schilder en docent een grote invloed uitgeoefend op heel wat kunstenaars, zoals Kati Heck, Geyskens, Tom Liekens, Toes van den Broek, Kati Heck, Vaast Colson en Dennis Kofers. Bervoets' karikaturale beeldtaal met een vervelende, haast psychedelische detailrijkdom, die uitmondt in horror vacui, draagt veel kunsthistorische referenties in zich en vertoont overeenkomsten met art brut en comics. Bervoets is een geboren verhalenverteller, die zowel tekeningen, schilderijen als etsen maakt. Zijn werk, waarvoor hij zowel put uit herinneringen als uit scènes uit het dagelijkse leven, is erg narratief en heeft een sterk autobiografisch beeld. Dat geldt ook voor *Kerstmis* (2020), in dit schilderij is de kunstenaar zichzelf af, terwijl hij tijdens de coronaperiode door de lockdown Kerstmis dienen doorbrengt, omgeven door zijn schilderijen.

Ricardo Brey

Saturno devorando a uno de sus hijos, 2012
mixed media, diverse afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De Cubaanse kunstenaar Ricardo Brey (*1955, Havana) woont en werkt in Gent. Hij bouwde al een paar decennia aan een gelaagd en gevarieerd oeuvre dat een poëtische en metafysische reflectie biedt op ons bestaan. Vanuit zijn gemengde achtergrond combineert Brey diverse literaire en wetenschappelijke bronnen uit het Westen en de Afro-Cubaanse cultuur met actuele socio-economische verwijzingen. Dat doet hij in een unieke beeldtaal, die is opgebouwd uit zowel goedkoop of gevonden materiaal, als edele materialen zoals goud.
De installatie *Saturno devorando a uno de sus hijos* (2012) is een constellatie van met elkaar verbonden hemellichamen in de vorm van ballen en halve ballen die zijn uitgevoerd in de meest uiteenlopende materialen. Sommige ballen zijn van lood, een materiaal dat in de oudheid werd gebruikt voor het maken van de god Saturnus. Voor andere gebruikte hij een struisvogel of een oude voetbal. De titel van het werk is een knipoog naar *Saturnus verslindt zijn zoon* (1823) van Goya. Het werk kan echter ook geïnterpreteerd worden als metafoer voor het verstrikende Cubaanse regime dat de kunstenaar is ontvlucht en zijn uitbreiding voor alle vormen van machtsmisbruik.

Luc Delu

Red and Blue Barricade, Barricade #5, 2016
digitale tekening, ed. 1/3, 63 x 100 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Architectuur is voor architect, stedenbouwkundige en kunstenaar Luc Delu (*1944, Duffel) een vorm van beeldend, sculpturaal en politiek denken over de verhouding tussen publieke en private ruimte. Hij onderzoekt deze thema's zowel in zijn in 1970 oprichtte studio bureau T.O.P. office, als in zijn activiteiten als kunstenaar. Dat doet hij ook met de installatie *Red and Blue Barricade* (2017), waarvan hier een uittentekening te zien is. Inspiratie voor dit werk vond hij in het bekende schilderij *De vrijheid leidt het volk* (1830) van Eugène Delacroix, dat Marianne afbeeldt, de belichaming van Frankrijk, die de revolutionairen aanvoert. Dit werk zette Delu onder meer aan het denken over wat een barricade tot barricade maakt. Hij begon aanvankelijk barricades te maken met rommel, boeken en meubilair. Uiteindelijk viel zijn oog op de Rood-blauwe stoel van Gerrit Rietveld. Een iconisch stuk dat gemakkelijk te produceren was. Hoewel de stoel bedacht was als "design voor het volk" werd hij uiteindelijk een onbetaalbaar collector's item. Het uitgeholde revolutionaire potentiaal van het meubelstuk wordt met deze barricade-opstelling van 29 gestapelde stoelen in ere hersteld.

Manu Engelen

Foggy, 2015-2018
mixed media op doek
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Manu Engelen (*1984, Leuven) studeerde in 2010 af als master in de schilderkunst aan de PXL-MAD School of Arts in Hasselt. De laatste jaren maakte hij abstracte composities die gebaseerd zijn op specifieke objecten of fenomenen uit de fysieke werkelijkheid. Zo kan *Foggy* (2015-2018) verwijzen naar bepaald atmosferische effecten die tot stand worden gebracht door mist, zoals een eerbeld zicht, zachter licht en diffuse kleuren. Schilderteknisch bereikt Engelen dit resultaat door uiteenlopende materialen, waaronder houtskool en spuitverf, met elkaar te vermengen tot een zacht trilend beeld met vloeiende overgangen tussen de verschillende tinten. De interesse van de kunstenaar gaat ook uit naar de diverse manifestaties van energie. Engelen evocert dit moeilijk te visualiseren concept met dynamisch vertrokken en door figuratie achterwege te laten. Hij lijkt van Barnett Newman, Mark Rothko en Jef Verheyen en legt verbanden met het werk van hedendaagse kunstenaars, zoals met Sterling Ruby's *spray paintings* en Pieter Vermeersch' *dégradé*-schilderijen.

Pélagie Gbaguidi

Care, 2020
potlood, pastel en wol op papier, ed. 1/5
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Het werk van Pélagie Gbaguidi (*1965, Dakar) richt zich op de koloniale en postkoloniale geschiedenis. Ze beschrijft zichzelf als een hedendaagse *griot*. Traditioneel verwijst deze term naar een West-Afrikaanse verhalenverteller die orale geschiedenissen en culturele tradities vertaalt. Zelf definieert ze haar rol als een bemiddelaar tussen individuele herinneringen en het verleden van voorouders. Gbaguidi's werken verwijzen vaak naar over het hoofd geziene verhalen, die de zogeheten "officiële" geschiedschrijving proberen te ontlopen van simplificaties, archetypes en zelfs leugens. De kunstenaar werkt in uiteenlopende media, waaronder schilder-, en tekenkunst, performance en installatie.
Deze vijf tekeningen maken deel uit van een grotere reeks, met de gelijknamige titel *Care* (2020). Alle werken uit deze serie zijn gemaakt op papier uit het archief van het Koninklijk Museum voor Midden-Afrika, in Tervuren. Het zijn pagina's uit een encyclopedie over de flora in de Congolese provincie Katanga, een boek waarvan het museum zich wilde ontdoen. Gbaguidi herontdekt en vertaalt deze schijnbaar overbodige archiefstukken door ze als tekeningen te gebruiken voor spontane, expressieve en kleurrijke drageren, gemaakt met droge pastel en potlood. Met *Care* actualiseert Gbaguidi het debat over het Belgische koloniale verleden en onthult ze subtiel de ongelijke machtsverhouding die daarmee gepaard gaat. De encyclopedie toont bijvoorbeeld dat het botanische onderzoek in Congo destijds bedoeld was om de kennis van de Belgen te vergroten en niet die van de lokale bevolking.

Maud Gourdon

ABC DNA, 2019
mixed media
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Maud Gourdon (*1991, Beauvais) maakt installaties met uiteenlopende materialen, zoals teksten, tekeningen en sculpturen. In haar praktijk zoekt ze aanknopingspunten met de geschiedenis en met oude tradities, door intieme verhalen en vertrouwde objecten. Taal en taal spelen een belangrijke rol in Gourdon's artistieke projecten. Ze zijn verspreiden en homofonen belangrijke componenten voor de narratieven in haar werk. Homofonen zijn woorden die hetzelfde klinken, maar een verschillende betekenis hebben. *ABC DNA* (2019) maakt deel uit van de installatie *A Flower is Speaking to a Dog*, die gebaseerd is op de gelijknamige publicatie, waarin Gourdon DNA onderzoek als bouwsteen voor taal. De kunstenaar verving hiervoor onderdelen van willekeurige DNA-strengen door Engelse basiswoorden als *dog*, *flower* of *mother*. Gaandeweg ontstond zo een verhaalrijke partituur voor twee personages, *dog* en *flower*, die onderling de structuur van het menselijke erfelijke materiaal volgt. *ABC DNA* bestaat uit 42 dispositieven en een evenwel messing ringen die als een ketting aan de muur hangen. Vormelijk doet het werk denken aan de verschillende schakels die samen de structuur van een DNA-streng vormen. De dia's hangen in een specifieke volgorde en vertellen een verhaal over de creatie van het universum, geïnspireerd door diverse scheppingsmythen.

Hamza Halloubi

Walking and Talking, 2018-2019
video, 6:21"
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De Marokkaanse kunstenaar Hamza Halloubi (*1982, Tanger) maakt films die vaak de toets van toezicht van brieven of monologen waarmee hij zich richt tot de toeschouwer van een specifiek personage. In zijn poëtische videogedichten combineert hij persoonlijke overpeinzingen met de grotere geschiedenis. Hij werkt rond thema's zoals emigratie, kolonialisme, vervreemding en migratie. Daarbij kijnt hij regelmatig voor een opmerkelijk camera standpunt of een bijzondere techniek. Dat doet hij ook in *Walking and Talking* (2018-2019), een film die wordt geprojecteerd op een rond scherm. In deze video richt de vertelster, een kunstenaar van Afrikaanse origine, zich in een museum tot een bekende Youssef. Ze bekennt hem dat ze zich, net zoals hij, buitengesloten voelt van westerse musea, die nachts bidden te streven naar universaliteit. *Walking and Talking* is exemplarisch voor de praktijk van Halloubi, waarin persoonlijke ervaringen worden vertaald naar films die poëzie en experiment combineren.

Joke Hansen

Deserts, 2021 olieverf op papier, variabele afmetingen, 56x60 cm
Tennis for Two, 2021
olieverf op papier, 150 x 100 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Het werk van Joke Hansen (*1979, Bilzen) is één grote verzameling vraagstukken over het hoe en wat van de schilderkunst. Het beeldend werk dat daaruit voortvloeit, bestaat uit schilderijen, collages en sculpturen. Door de grenzen van het medium af te tasten op het vlak van vorm, drager en verf, lijken haar werken soms een soort karikaturen of *inside jokes*. Het radicale doordringen van schilderen op doek leidt een jaar of vijf geleden tot Hansens eerste *cut outs* en *shaped canvases*. Haar schilderspraktijk evolueerde sindsdien tot een permanente, haast obsessievolle poging om uit het traditionele doek te breken en de ruimte rond het schilderij te betrekken bij het beeld. Haar oeuvre is een constante discussie met een manipulatie van de gesloten vorm – rechtshoek, vierkant, cirkel of ovaal – in het klassieke doek. Ook vormt "een weg die moet worden afgelegd", zoals in een computerspel, wel vaker het onderwerp van een schilderij: een buizenstructuur, V-vormige leidingen, technische omgevingen of een uitlaattijd die uitmondt in een wolk. Werken als *Tennis for Two* (2021) en *Shank* (2021) zijn daar mooie voorbeelden van.

Emilio López-Mencheró

Trying to Be, 2000-2021, foto op aluminium, ed. 1/5
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Trying to Be Frida
Trying to Be Rrose Sélavy Trying to Be Jérôme
De Spaans-Belgische kunstenaar Emilio López-Mencheró (*1960, Mo) onderzoekt de notie van identiteit en de plaats van de kunstenaar in onze samenleving. Hij vertrekt vaak van bekende figuren uit de literatuur, muziek, film en politiek, die hij onder de loep neemt en analyseert. In de reeks *Trying to Be...* (2000-2021) vormt hij zich als een aantal bekende figuren uit de (kunst)geschiedenis en ons collectief geheugen: van Frida Kahlo, Pablo Picasso en Fernand Léger, over Che Guevara en Yasser Arafat, tot Pablo Escobar. Door telkens de imiterende houding en kleding van deze persoonlijkheden te ontwerpen deconstrueert López-Mencheró een aantal mythische figuren en onderzoekt hij wat een persoon een iconisch maakt. Door in de huid van andere personages te kruipen thematiseert hij ook de verandering van perspectief en wereldbeeld.

Kurt Ryslav

Facture décorative (Vlaamse Overheid), 2008-2009
olieverf op doek, 80 x 100 cm
Flage – Facture décorative (Vlaamse Overheid), 2019 druk op synthetisch textiel, ed. 2/3, 201 x 247 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De Oostenrijker Kurt Ryslav (*1961, Graz) woont in Brussel en is actief als conceptueel kunstenaar, dichter en wijnhandelaar. De laatste functie, waarmee hij ook in zijn levensonderhoud voorziet, neemt een belangrijke plaats in binnen zijn praktijk. Zijn activiteiten als wijnhandelaar zijn een terugkerend thema in zijn werk. Zo schildert hij op zondag, zijn vrije dag, *factures décoratives*. Dit zijn facturen die Ryslav aan zijn klanten richt, met daarop zijn btw- en bankrekeningnummers en het aantal en de soort geleverde flessen wijn, geschilderd in dikke lagen verf en met een opzettelijk expressivistische handschrift. Zoals ook te zien is in deze *facture* die is gericht aan de Vlaamse Overheid, kaart Ryslav met gevoel voor humor en zelfrelativering de relatie aan tussen hoofd- en bijberoep, tussen zondagsschilder en professionele kunstenaar. Er bestaat bovendien een alternatieve versie van dit werk in de vorm van een vlag, die momenteel op het dak van S.M.A.K. wappert.

Elyly Strik

Freud's Sofa, 2007-2012
houtschool, lak- en olieverf op papier, 230 x 336 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De Nederlandse kunstenaar Elyly Strik (*1961, Den Haag) woont en werkt in Brussel. Ze gebruikt teken- en schilderijvormen om de diepste krotten van de menselijke ziel te onderzoeken. Stromen, invloeden en valenties geeft ze weer in een eigen stijl, die in de jaren tachtig van het werk van Goya, Ernst, het symbolisme en de theorieën van Sigmund Freud. In haar werk, dat ze opbouwt uit houtschool, grafiek, krijt, inkt, pastel, olieverf en lakverf, wisselt Strik probleemloos kleine, intieme formaten af met monumentale volumes van wel twee bij drie meter. Met *Freud's Sofa* (2007-2012) geeft ze de befaamde divan van Freud weer in haar kenmerkende, ingetogen kleuren en met een opmerkelijke textuur.

Guy Van Bossche

Curtain #2, 2021
olieverf op doek, 180 x 120 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De schilderijen van Guy Van Bossche (*1952, Antwerpen) worden gekenmerkt door een onderkoelde schilderijstijl en een ingetogen kleurenpalet. Hij werkt naar bestaand beeldmateriaal; de invloed van fotografie blijkt duidelijk uit de kadring en insluiting van veel van zijn composities. Zo geeft hij soms details weer van vertrouwde zaken, zoals een interieur, die door een ongewone kadring bevreemdend en soms zelfs onbehaagend oproepen. Dat gebeurt ook bij *Curtain #2* (2021), waarop een vlek op een roze gordijn druk doet ook een afwezigheid uit, zoals wel werken van een lichtbrun weergeeft die buiten beeld zijn. Het schilderij #2 doet ook een afwezigheid uit, zoals wel werken van een lichtbrun weergeeft die buiten beeld zijn. Het schilderij #2 doet ook een afwezigheid uit, zoals wel werken van een lichtbrun weergeeft die buiten beeld zijn.

Koen van den Broek

Torque #63, 2013
olieverf op doek, 165 x 110 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
De schilderijstijl van Koen van den Broek (*1973, Bree) is sterk beïnvloed door film, fotografie en architectuur. Zijn schilderijen zijn gebaseerd op door hem genomen foto's van ruimtelijke elementen en markeringen in het (grotestedelijke) landschap: van gekleurde struikplanten of barsten in het wegdek tot schaduw van lantaarnpalen. Van den Broek zuivert het beeld uit; de menselijke figuur vindt daarin zelden een plaats. Hij zoekt de spanning op tussen figuratie en abstractie, maar ook tussen tradities binnen de Europese en Amerikaanse schilderkunst. Zijn schilderijen zijn een zoektocht naar de essentie van de waarneming. Dit zien we ook in de omvangrijke reeks *Torques*, die ontstaan is tussen 2011 en 2013. Voor *Torque #63* (2013) hermaant de Broek elementen uit eerdere schilderijen, die kenmerkende borden of stoepranden, en plaatst die op het beeld van een *torque*. De *torque* verwijst naar de techniek van een koppeling of een krachtbron die iets, zowel technisch als figuurlijk, kan aandrijven en tegelijk een kantelpunt kan vormen. Het principe van *ampullen* (of inlagen) over elkaar plaatsen van verschillende beelden (het muzikanten), is het *leitmotiv* binnen deze reeks. Van den Broek werkte verder op dit idee voor enkele architecturale interventies die uit de reeks voortvloeiden, zoals de gevels van De Garage en het AZ Sint-Maarten, in Mechelen.

Patrick Vanden Eynde

Articles, 2019, mixed media
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Patrick Vanden Eynde (*1964, Ninove) is een Belgische schilder met een stilistisch zeer heterogeen oeuvre. In 2019 stelde hij een nieuwe reeks werken tentoon onder de titel *Cold Fusion*, waarbij hij sculpturale objecten confronteerde met figuratieve schilderijen. In deze serie gebruikt Vanden Eynde filmische strategieën om de visuele ervaring van zijn werken te versterken. De kunstenaar haalde hiervoor inspiratie uit de film *THX1138* (1971), het debuut van Star Wars-regisseur George Lucas. Hij raakte gefascineerd door de iconische slotscène, waarin het hoofdpersonage, dat uit een dystopische wereld ontsnapt, als het ware versmelt met de enorme ondergrondse zon op de achtergrond. *Articles* (2019) maakt deel uit van de *Cold Fusion*-reeks en bestaat uit drie elementen: een groot, met olieverf beschilderd canvas, een stafverkleurige ring uit polyurethaan en in dezelfde kleur een zilver van honingraatkarton. Het donkere doek toont twee in het niets zwevende, grijsachtige hemellichamen en dient als achtergrond voor de glimmende sculpturen, die doen denken aan sciencefictionartefacten. Hiermee stelt Vanden Eynde de evolverende status van de schilderkunst ter discussie. In de klassieke kunst werd schilderkunst hoger gewaardeerd dan de beeldhouwkunst, terwijl schilders de hoogdeden van de filmindustrie voornamelijk mee decoro maakten.

Liliane Vertessen

Motel Corona – On Bed (One & Two) – In Bed, 1994 mixed media, diverse afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Liliane Vertessen (*1952, Leopoldsburg) laat zich vanaf de jaren zeventig opmerken door haar geëncenseerde zelfportretten waarvoor ze in de huid kruipt van verschillende fictieve personages. Doorgaans schaars gekleed en in een uitdagende pose speelt ze uiteenlopende vrouwentypes (vamp, loïta, diva, dominatrix...), zoals die woorden opgevoerd in de film- en reclamewereld. Uit haar foto's spreekt geen slachtofferschap, maar eerder empowerment en zelfbewustzijn. Vertessen combineert haar foto's met gele neonlichten, spiegels en sensuele accessoires, zoals glitter, pluche, pailles en veren. Daarmee roept ze de fantasmagorie op van stripclubs en danslokalen, waar haar blik die van de toeschouwer kruist in een eindeloze vortex van verleiding en verlaagen, exhibitionisme en voyeurisme. Soms gebruikt Vertessen haar foto's ook in grotere, ruimtelijke installaties, zoals in *Motel Corona – On Bed (One & Two) – In Bed* (1994), waarnaar deze tentoonstelling is vernoemd.

Lees meer over de andere relance-aankopen

Nico Doekx

Retreat/No Retreat, 2018
Mixed media, 15 x 175 x 7 cm (neonverlichting), 10 x 15 cm (postkaart)
Langdurige Bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Nico Doekx (*1974, Ekeren) is een Belgische kunstenaar, curator, publicist, grafisch ontwerper en onderzoeker met een fundamentele interesse in archiveren. Zijn uiteenlopende artistieke interventies, zoals publicaties, teksten, experimentele muziek, beelden, installaties, performances en exposities, ontstaan vrijwel altijd in nauwe samenwerking met andere kunstenaars en hebben regelmatig de relatie *Retreat/No Retreat* bestaat uit neonverlichting in de woorden van de titel en een postkaart, afgestempeld met dezelfde woorden. De stempel maakte Doekx in 2012, tijdens een reis naar het nationaal natuurpark van Banff, Canada, een satellietproject van Documenta 13. Vanuit dit afgelegen oord stuurde hij verschillende *Retreat/No Retreat*-postkaarten naar zijn vrienden. Hij uitte daarmee kritiek op het Documenta-project door te stellen dat een echte retraite onder zulke "kunstmatige" omstandigheden onmogelijk is. Het neonwerk vervaardigde Doekx later, in 2018. Toen de Vlaamse Gemeenschap dit werk in 2021 aankocht voor S.M.A.K., liet hij het vergezelen van een nieuwe postkaart, die hij verstuurdde vanuit de Waalse gemeente Pepinster, die in datzelfde jaar dramatisch getroffen werd door overstromingen. Hiermee hintte Doekx subtiel kritisch naar de verwervingsstatus van het werk en vestigde hij tegelijk opnieuw de echte afzondering nooit mogelijk is: je moet steeds de balans vinden tussen *retreat* (het individu) en *no retreat* (de plaats van het individu in de wereld).

Alexis Gautier

Shen / Series: Alexis / Jinsheng / GE554, 2021 mixed media, 201 x 86 x 0.8 cm
MacGuffin Series: Alexis / Jinsheng / 655, 2021 mixed media, 201 x 91 x 0.8 cm
MacGuffin Series: Shen / Peiyintang / #5109, 2021 mixed media, 196.5 x 68 x 0.6 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Alexis Gautier (*1990) is een Franse kunstenaar die woont en werkt in Brussel en Bretagne. Hij produceert zijn werk vaak in dialoog met anderen. In zijn collaboratieve artistieke praktijk verruimt hij de traditionele notie van de kunstenaar als individueel genie voor gedeelde auteurschap, waarbij culturele transacties de basis vormen voor nieuwe verhalen. De narratieven die hieruit ontstaan, worden vervolgens uitgewerkt in uiteenlopende media, zoals sculpturen, textiel, video's en tekeningen. Voor de werken uit de *MacGuffin Series* vroeg Gautier verschillende mensen om in een korte tekst eens deurt te beschrijven die voor hen belangrijk was. Vervolgens werkte hij samen met de Chinese keramiste Fang Yaqi om de omschrijvingen te interpreteren en om te zetten in een reeks porseinen platen. Hoewel hun uiterlijke verschijningsvorm nog doet denken aan een deur, laat Gautier bewust in het midden wat deze objecten precies zijn. Voor hem kunnen ze zowel autonome beeldhouwwerken als onderdelen van een scenografie zijn of zelfs dienen als drager voor een ander kunstwerk. De titel van deze serie refereert aan filmniet-toevallig naar de term *MacGuffin*, waarmee in de filmwereld wordt verwezen naar een element in een verhaal dat de plot in gang zet en grotendeels stuurt, maar verder niet nauwkeurig wordt gedefinieerd.

Mekhtar Garabedian

fig. a, a comme alphabet (ayypenkeem), 2009-2017
Potlood en inkt op papier, hele installatie: 29,7 x 49,5 cm
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Hij werkt aan een divers maar coherent oeuvre dat tekeningen, tekst, installaties, foto's, sculpturen, geluidsverken en neon omvat. In zijn werk verwijst hij – vanuit het perspectief van de diaspora – naar de taal, cultuur en geschiedenis van Armenië, het land dat zijn grootouders in 1915 ontvluchtten om aan de genocide te ontkomen. Taal, identiteit, geheugen en origine zijn dan ook de sleutelwoorden binnen zijn praktijk. *De serie fig. a, a comme alphabet (ayypenkeem)* (2009-2017) bestaat uit een reeks door de kunstenaar gemaakte lijsten met Armeense letters en woorden. Door dit leermateriaal vast te leggen, verwijst hij naar het verlies van zijn moedertaal, een ervaring die hij met migranten kennen, in het bijzonder de Armeniërs van de diaspora. Garabedian werkt ook vaak met verwijzingen naar en citaten van schrijvers en andere kunstenaars, zoals Félix González-Torres of Marcel Broodthaers. Vooral die laatste, naar wie de titel van deze reeks een knipoog is, is een belangrijke referentie in zijn werk.

Wannes Lecompte

Chançard Bonnard, 2021
Olieverf op doek
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Wannes Lecompte (*1979, Etterbeek) staat in zijn werk stil bij het medium schilderkunst. Hij stelt zich de vraag wat een schilderij tot schilderij maakt. Hij deconstrueert de schilderkunst tot haar essentie: een spel van vorm, kleur en textuur. Zo schildert hij vaak details die al op het canvas aanwezig zijn. Als het opgespannen doek bijvoorbeeld een oneffenheid vertoont, benadrukt hij die met verf. De kunstenaar "be-schildert" meer dan dat hij schildert. Het te maken schilderij is voor hem in zekere zin al aanwezig in het doek – net zoals Michelangelo's sculpturen al vervat zaten in het marmer dat door de kunstenaar alleen nog maar moest worden uitgehouwen. Naast kleur en textuur is ook ritme belangrijk in Lecomptes werk. Hij is niet alleen beeldend kunstenaar maar eveneens muzikant. In zijn kunstenaarspublicaties, video's, concerten en performances zoekt hij wel vaker de gelijkenissen op tussen beide disciplines. Free jazz en improvisatie zijn principes die hem sturen. Hij gebruikt dikwijls woordspelingen voor de titels van zijn schilderijen, zoals in *Chançard Bonnard*. Lecompte onderzoekt naar schilderijkunst vertaalde zich ook naar de fresco's die hij uitgevoerd met eeuwenoude technieken, voor een expo in CC Strombeek en een permanente opdracht van de gemeente Sint-Agatha-Berchem.

William Ludwig Lutgens

That Clicking Clanking Clunking, 2021
Mixed media, variabele afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
William Ludwig Lutgens (*1991, Turnhout) is vooral bekend om zijn tekeningen en schilderijen waarin hij overdadige tafereeltjes neerzet met een expressieve, dromerige lijnvoering. Hij creëert een vaak burlesk universum van de contraire geest van James Ensor oproept, met een bijtend gevoel voor humor. Daarnaast maakt hij sinds geruime tijd ook meer ruimtelijk werk. *That Clicking Clanking Clunking* (2021) is een belangrijk recent werk binnen zijn oeuvre. Deze installatie omvat tevens de sculpturen, die een allegorische stoelendans uitvoeren. De verschillende personages vormen samen een bont gezelschap en hebben koppen uit beschilderd keramiek. Voor hun lijven, die rusten op een bakervat of een ander verhoop, gebruikte de kunstenaar recuperatiematerialen, zoals transportdoeken, muublaar en textiel. Een van de personages heeft een duivelse geitenkop en brengt een vervelend muziekje voort dat nu en dan wordt onderbroken, zoals bij een echte stoelendans. De stoelendans is een culturele metatext die voortvloeit uit meedogenloze concurrentiestrijd binnen het kapitalistische bestel.

Peter Morrens

Point Blank Press, 1998-heden
Videoprojectie
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Peter Morrens (*1965, Lier) werkt aan een veelzijdig oeuvre dat tekeningen, foto's, installaties, performances omvat. Met woordspelingen en idiomatische uitdrukkingen reflecteert hij over de ons omringende wereld, vaak met een bijtend maar tegelijk relativerend gevoel voor humor. Zijn oeuvre bestaat uit verschillende componenten die hij soms assembleert in nieuwe constellaties samenbrengt. Morrens' stilistische veelzijdigheid toont zich ook in zijn diverse pseudoniemen, zoals PM, Herman Smit en Point Blank Press. In zijn werk gaat hij opzettelijk zeer economisch om met middelen. Vaak schrijft hij slechts woorden of zinsdelen met Chinese inkt of alcoholstift op papier. Daarbij onderzoekt hij ook de grafische eigenschappen van woorden en bespeelt hij verschillende registers. Soms zet Morrens tekeningen – of eerder woordbeelden – ook performatief in, in een soort *lecture performances*. De videoprojectie *Point Blank Press* (1998-heden) is exemplarisch voor zijn werkwijze. Voor dit werk scande hij meer dan 2.500 eerdere tekeningen, die hij vervolgens via een softwareprogramma volgens een willekeurige duur en volgorde projecteerde, als in een niet-aflattende stroom of *consciousness*.

Mathias Prenen

#FENCE#BALUSTER#JackieChan, 2018
Mathias Prenen (*1990) is vooral actief als beeldhouwer en creëert werken die variëren van kleine sculpturen tot grootse installaties. Na het behalen van zijn mastersdiploma aan de Gentse academie studeerde hij nog lakverf en textiel in de Japanse stad Kanazawa. Door ongebruikelijke combinaties en tegenstellingen in de zetten in zijn sculpturale praktijk stelt Prenen traditionele opvattingen over vorm ter discussie. Hierdoor positioneerde hij zijn beelden bewust op het grensgebied tussen abstracte en representatie. *#FENCE#BALUSTER#JackieChan* (2018) maakt deel uit van de overkoepelende *#BALUSTER#serie*, waarin de kunstenaar drie vormen van een 15de-eeuws westerse balustrade combineert met afbeeldingen van bekende figuren uit de prehistorische continenten. Met deze op totems lijkende objecten pilt Prenen naar hoe de waarden die verbonden zijn aan een bepaald cultuur aangetaald kunnen worden door op spektakel gerichte massamedia.

Narcisse Tordoir

Z.T., 2020
Mixed media, variabele afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Narcisse Tordoir (*1954) tast met zijn veelzijdig oeuvre de grenzen van de schilderkunst af door het traditionele medium vanuit een interdisciplinair perspectief te benaderen. Doorheen zijn artistieke loopbaan hanteerde Tordoir verschillende stijlen en experimenteerde hij met uiteenlopende media, zoals performances, installaties, foto's en tekeningen. Toch is zijn artistieke praktijk uiterst consequent door hoe hij steeds opnieuw de status van het beeld bevraagt en de wereld om hem heen als vertrekpunt neemt. *Z.T.* (2020) is een karikatistische multimediale beeldmontage. Het werk omvat niet alleen een aantal vaste elementen, maar ook twee vlakken, een zwart en een wit, die door de kunstenaar met decoratief op de muur worden aangebracht in functie van de grootte van de tentoonstellingsruimte. Net zoals de meeste van Tordoirs werken is ook dit werk titelloos, omdat de kunstenaar de focus niet tekst of beeld maar op de manier van de beeldvorming legt. Het werk wordt geïnterpreteerd op twee verschillende manieren, terwijl de geometrische kleurrijken bewust de eenduidige leesbaarheid van het kunstwerk vertroebelen.

Filip Van Dingenen

Flota Nfumu, 2019
Mixed media, variabele afmetingen
Langdurige bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Filip Van Dingenen (*1975, Diest) is een multidisciplinair kunstenaar met een *research-based* praktijk die zich vertaalt naar installaties, tekeningen, diorama's, kabinetten, archieven, video's, boeken, performances, lezingen en workshops. Van Dingenen verricht antropologisch en historisch onderzoek vanuit een artistiek perspectief. Een cruciaal werk in zijn oeuvre is *ZONATIION* (2002-2006) een ambitieus multimediaal project, dat gebaseerd is op de voormalige zoo van Zwarteberg, in Gent. Toen die eind jaren 1990 de deuren moest sluiten, catalogeert de Vlaamse Dingenen in welke dierentuinen elk dier wereldwijd was terechtgekomen. *Flota Nfumu* (2019) is een autonoom project dat rechtstreeks is voortgekomen uit *ZONATIION*. Het werk is gewijd aan Copert de Nieve (of Snowflake), een albinogiraf die de publieksvervolging werd van de zoo van Barcelona, een paar maanden voor zijn overlijden zette de zoo een grote marketingstunt op waarbij kindereen gratis toegankelijk konden worden in ruil voor een tekening van het dier. Dat resulteerde in maar liefst 4.358 kindertekeningen van de hand van een aantal van die tekeningen uit de tekeningen die gemaakt werden tijdens een door hem georganiseerd workshop in Equatoriaal-Guinea. Zijn installatie neemt de vorm aan van houten miniatuurkabinetten met kindertekeningen van postzegelverformaat. Met *Flota Nfumu* stelt Van Dingenen zich niet alleen kritisch op tegenover de zoo als instituut maar ook tegenover diverse vormen van massahysterie.

Gert Verhoeven

Whiskey Ikebana 2, 2021
Mixed media, 90 x 115 x 110 cm
Langdurige Bruikleen Collectie Vlaamse Gemeenschap
Gert Verhoeven (*1964, Lier) is een Belgisch multidisciplinair kunstenaar, waarvan praktijk sculptuur, installatie, tekenstijl als video omvat. In zijn werk verzet hij zich hevig tegen de algemene aardacht die volgens hem vandaag naar het "geniale" achtentwintigste eeuw gaat. Hij werkt aan een divers maar coherent oeuvre dat tekeningen, tekst, installaties, foto's, sculpturen, geluidsverken en neon omvat. In zijn werk verwijst hij – vanuit het perspectief van de diaspora – naar de taal, cultuur en geschiedenis van Armenië, het land dat zijn grootouders in 1915 ontvluchtten om aan de genocide te ontkomen. Taal, identiteit, geheugen en origine zijn dan ook de sleutelwoorden binnen zijn praktijk. *De serie fig. a, a comme alphabet (ayypenkeem)* (2009-2017) bestaat uit een reeks door de kunstenaar gemaakte lijsten met Armeense letters en woorden. Door dit leermateriaal vast te leggen, verwijst hij naar het verlies van zijn moedertaal, een ervaring die hij met migranten kennen, in het bijzonder de Armeniërs van de diaspora. Garabedian werkt ook vaak met verwij